

[Hans Hedtoft.]

maa man studere Professorudvalgets Betænkning, som jeg henviste til, og hvori det bekræftes, at alle ledende, altsaa Arbejdsgivere, handlende og andre selvstændige Erhvervs personer, har haft en langt stærkere Indtægtsstigning end samtlige Lønarbejdere her i Landet. Jeg har ikke anvendt dette i anden Forbindelse, jeg har kun anført det som Argument over for den Betragtning, som her er fremsat, at der findes noget, som heder uvildig tvungen Voldgift ved Lønfastsættelse.

Dette vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, som anvender den Vending, at et System, hvor man opretholder den fri Strejkeret, var — jeg kan ikke nøjagtigt huske Udtrykket — noget, der var ufornuftigt overhovedet, det havde ikke noget med at være liberal at gøre, det var ufornuftigt. Jeg er ikke sikker paa, om man kan bruge saa stærke Ord. Der findes Lande, hvor man er stillet over for akkurat de samme Problemer, som vi er her, og hvor der findes lige saa kloge Mennesker som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard og den højtærede Statsminister Knud Kristensen, og hvor man ikke har villet betræde den tvungne Voldgifts Vej. Maa jeg minde om den engelske Nationaløkonom William Beveridge, som vi lige har haft Besøg af, og som vel nok kan maale sig med de to nævnte Herrer i Retning af social Velmenighed og i Retning af social Kunnen. Han henviser netop i sin sidste Bog — han er dog en Mand, der har nogen Erfaring — til, at han, naar han skal give Verden et Raad, gaar ind for den Tankegang, at man ikke skal gaa over til den tvungne Voldgift som Princip, fordi Forhandlingsretten og -pligten mellem de kontraherende Parter og det deraf følgende Ansvar maa søges bevaret. Jeg nævner dette, fordi jeg, naar jeg nu skal have i Hovedet, at den Tankegang, jeg er inde paa, overhovedet er ufornuftig, maa finde et Navn frem, og dèr tror jeg nok, at Beveridge kan maale sig.

Saa skal jeg blot gøre nogle ganske faa, forhaabentlig afsluttende Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Det er ikke rigtigt at ville udlægge Socialdemokratiets Stilling ved de Afstemninger, som har fundet Sted her i Tinget, paa den Maade, at det afgørende for os ved de to sidste Afstemninger om den faglige Situation simpelt hen har været, om Arbejderne har stemt for eller imod. Jeg har — forekommer det mig selv — indtil Trivialitet fra denne Talerstol forklaret, hvorfor vi tog den Stilling ved Slagterikonflikten og ved Arbejds-

mandskonflikten, som vi gjorde, og jeg behøver ikke at gentage det her.

Det ærede Medlem vilde med den Skarp-sindighed, der er ham egen, slaa mig i Hovedet med mine egne Argumenter, idet han sagde, at det mest opsigtsvækkende, jeg havde sagt fra denne Talerstol, var, at man i Arbejderkredse i og for sig var mere sindet at acceptere et Mæglingforslags Ophøjelse til Lov end at acceptere en tvungen Voldgifts afgørelse. Hvis det var Tilfældet, havde jeg med en saadan Udtalelse borttaget det Argument, jeg spillede saa stærkt paa i første Omgang, at Parterne jo vidste, at der vilde komme en Udgang paa den faglige Konflikt. Det er ikke rigtigt. Det er for haardt stillet op. Et Mæglingforslags Ophøjelse til Lov er en Bengangshandling. Heroverfor kan det ærede Medlem sige: ja, men der er dog i alle større Situationer fulgt den Udvej. Det kan jeg ikke benægte. Men det ærede Medlem vil ikke fastholde, at der ikke er Forskel paa den Tradition, vi har fulgt indtil nu, hvor vi dog ikke løser enhver faglig Konflikt her i Rigsdagen, men kun tager os af store Situationer, at der ikke er Forskel paa den Situation, der eksisterer i Dag, og paa det at opstille en varig Voldgiftsinstitution.

Jeg har intet Ønske om at trække Forhandlingen her i Langdrag, men jeg vil gerne fremhæve, at jeg tror ikke paa, at den tvungne Voldgift — af den Grund, jeg har nævnt her, og af mange andre, ogsaa af psykologiske Grunde, som det ærede Medlem kender, og som jeg ikke har Tid til at udvikle i Enkeltheder — vil blive accepteret paa nuværende Tidspunkt af danske Arbejdere.

Jeg takker for den Oplysning, det ærede Medlem gav med Hensyn til hans Ønsker om, at skal der etableres en permanent Voldgift, skal denne Voldgift have fuld Adgang til alle økonomiske Oplysninger. Det er en Oplysning, jeg gerne vil takke for. Nu skal vi se, hvor mange det vil være muligt at samle i Udvalget til Enighed om en saadan Tankegang.

Formanden: Ordføreren for Forslagsstillerne har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Det er rigtigt, at Beveridge netop har det Synspunkt, at man ikke bør gaa ind i Voldgiftsordningen som Princip, og deri er jeg ganske enig. Det, vi ønsker, er netop ikke tvungen Voldgift som Princip, men som en Undtagelse, en Nødhjælp, Staten maa have.